

Merhaba
"Anadolu'nun Gözü"

gazetesinin
okurlarına
armağanıdır.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 9 Sayı: 30
25 KASIM 2009 ÇARŞAMBA

Hazırlayanlar: **M. Ali UZ - Ali IŞIK**
maliuz@merhabagazetesi.com.tr • aliisik42@gmail.com

Vefatının 5. Yıldönümünde

N. Yalçın Dikilitaş

- Ö Z E L S A Y I S I -

Mehmet Ali UZ

N. YALÇIN DİKİLİTAŞ (3 Nisan 1944 – 19 Ekim 2004)

3 Nisan 1944'te Konya'da dünyaya geldi. Babası, Dikilitaşzadelerden Osman Dikilitaş, annesi Müderris Ağrılızade Tevfik Efendi'nin kızı Vasiye Hanım'dır.

İlkokulu Konya Kız Öğretmen Okulu Tatbikat Kısmı (Kız Tatbikat İlkokulu), ortaokulu Konya Karma Ortaokulu ve liseyi Konya Lisesinde okudu. 1963 yılında A. Rıdvan Bülbül'ün çıkardığı *Sabah* gazetesinde gazeteciliğe başladı. 1964'te *Yeni Meram* gazetesine geçti ve burada Mustafa Ataman, Ali İhsan Tuna gibi isimlerle tanıştı.

Askerlik görevini Denizli'de yaptı (1965-1967).

Askerlik dönüşü, önce Afif Evren, sonra Mustafa Ataman'la *Anadolu'da Hamle* gazetesinde çalıştı. *Sabah*, *Yeni Meram*, *Anadolu'da Hamle* gazetelerinde çalıştığı dönemlerde, haberciliğin yanı sıra kendi ismiyle ve *Fabrettin Filiz*, *Sevim Duyar* gibi müstear isimlerle köşe yazıları yazdı.

Bir süre fiili gazeteciliği bıraktı. Mahir İba'nın *Anadolu*, Ziya Beştav'ın *Işık*, Ahmet Bahçıvan'ın *Yeni Meram* ve Mustafa Naci Gücüyener'in *Yeni Konya* gazetelerinde köşe yazıları yazdı. *Yeni Konya* gazetesinde on üç yıl süre ile "N'aber" başlığı ile hiciv dörtlükleri yazdı. On binin üzerinde dörtlük ve beş yüz civarında şiiri vardır ve bunlar kitap haline getirilmemiştir.

1997-2000 yıllarında, adını sonradan *Hakimiyet* olarak değiştiren, o zamanki adıyla *Yeni Gazete*'de iki buçuk yıl

süre ile genel yayın koordinatörlüğü ve genel yayın müdürlüğü gibi görevlerde bulundu. Birçok olumsuzluklara rağmen *Yeni Gazete*'yi kalite, muhteva ve kadro olarak ön sıralara taşıdı. *Yeni Gazete*'de çalıştığı dönemde editörlüğünü yaptığı "Cönk" isimli Konya tarih ve kültür eki, bugün birçok araştırmacının başvurduğu kaynak bir eser durumdadır. Konya Yazma Eserler Kütüphanesi tarafından bu ekler sayısal ortama taşınarak, araştırmacılara CD olarak sunulmaktadır. Daha sonra *Konya Postası*'nda *Kahvenin Hatırı* isimli köşe yazıları yayımlanan Dikilitaş, *Cönk* isimli tarih ve kültür ekinin yayını orada da sürdürdü.

Öte yandan, KON TV, Sun TV, KTV, Kanal 1 gibi yerel televizyonlarda, 300'ün üzerinde "Gönül Dostları" isimli programı yapımcı ve sunucu olarak gerçekleştiren Yalçın Dikilitaş, bu programlara aldığı konukları ile Konya'nın tarihi, kültürü ve folkloru ile ilgili önemli konuları gündeme taşıdı. 1963 yılından bu yana *Sabah*, *Yeni Meram*, *Anadolu*, *Işık*, *Anadolu'da Hamle*, *Yeni Konya*, *Konya Postası* gazeteleri ile *Çağrı*, *Hisar*, *Kervan*, *Flaş* dergilerinde yazı ve şiirleri yayımlandı.

Son yıllarında büyük bir şevkle Konya Ansiklopedisi'ni hazırlıyor bu arada *Cönk*'ü dergi olarak çıkarmaya çalışıyordu. Hayatı da *Cönk* bürosunda bir Ramazan günü olan 19 Ekim 2004'te sona erdi. Ertesi günü dostlarının omzunda Sultan Selim Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Üçler Mezarlığı'na taşındı.

Merhum Dikilitaş'a vefatının 5. sene-i devriyesinde Cenab-ı Hakk'tan rahmet niyaz ediyorum.

Delikanlılık yıllarında N. Yalçın Dikilitaş

BİR DİKİLİTAŞ'IMIZ VARDI...

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

Can dostum, kardeşim, İstanbullu ve Erzurumlu yıllarımın 'hemşehri'si, merhum Prof. Dr. Harun Tolasa'yı nasıl tanıdığımı bir türlü hatırlayamıyorum. 30 yıllık öğrencim, meslektaşım Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'i de nasıl tanıdığımı hatırlayamıyorum. Artık, üçüncü ad için de benzer şeyler söyleyeceğim. Ben, Dikilitaş'ımızı ne zaman tanıdım? Merhum Tolasa'yı, İstanbul'da, berhayat Alptekin'i Erzurum'da, Dikilitaş'ımızı ise Konya'da tanıdım. Ya tarihler? İşte onlar da kesinlik yok.

Yalçın Kardeşim'i 1988'den sonra tanıdım. Ama ne zaman? O yılları şöyle bir hatırlayınız hele... Gücüyenlerin *Yeni Konya'sı*, her yıl kuruluş gününde bir yemek verirdi. Bu yemek genelde etliekmek ve ayrandan oluşurdu. Acaba diyorum, böyle bir yemekte mi tanışmıştık! 'Acaba'ları uzatmanın faydası olmayacak, çünkü hatırlayamayacağım.

Bir ara, merhum A. Sefa Odabaşı büyüğümüzle bir televizyon kanalında haftalık sohbetleri oluyordu. Üçüncü kişi ise Nevzat Büyükerdoğan idi. Sefa Bey daha çok gramofonuyla katılıyor, belli aralıklarla taş plakları dinletiyordu. Konukları da eksik olmuyordu. Bir gün ben de konukları idim. Dördü-

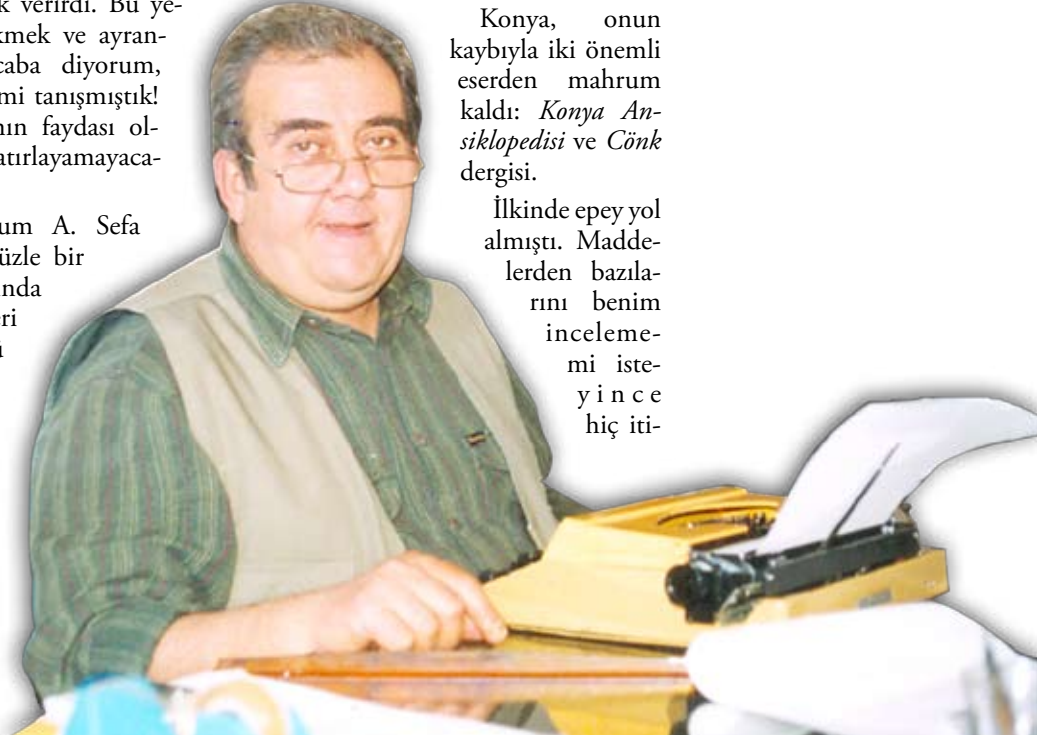
müz program süresince sohbet edip durmuştuk. Şimdi üçü de aramızda değil... O günler tatlı bir hatıra olarak yerini alıverdi.

Yalçın Bey, bana daima 'Saim Hocam' diye hitap ederdi. Bu seslenişte bir yumuşaklık, bir sıcaklık, bir yakınlık vardı. Bazılarının, ne anlama geldiğini pek anlayamadığım 'Saim Hoca'daki soğukluk kesinlikle yoktu. Onu, o sevecen hâliyle hatırlayanlar derhal gözlerinin önünde tombul bir Dikilitaş'ı canlandırıyorlardır.

Benimle ilgili çeşitli yazılar yazdı, kitaplarımla ilgili tanıtımlar kaleme aldı. Yazılarında da, tıpkı konuşmalarındaki sevecenlik vardı. Bu hasleti nerden almıştı, merak ediyorum doğrusu...

Konya, onun kaybıyla iki önemli eserden mahrum kaldı: *Konya Ansiklopedisi* ve *Cönk* dergisi.

İlkinde epey yol almıştı. Maddelerden bazıları benim incelememi isteyince hiç iti-

raz etmeden kabul etmişim. Çünkü benim içimde yıllarca önce Büyükşehir'in öncülüğünde iki defa başlatılıp da bir türlü hayata geçirilemeyen bir *Konya Ansiklopedisi* aşkı vardı. Ne yazık ki, ömrü, benim hayallerimi gerçekleştirmeye yetmedi.

Cönk'ün ise hazin bir hikâyesi var. Çocuğunun doğumunu göremeyen babaların ruh hâllerini tahmin edemezsiniz. O da, doğum odasından gelecek, 'Bir kızınız oldu' veya 'Bir oğlunuz oldu' haberini beklerken aramızdan ayrılıverdi. Babasının acısına dayanamayan *Cönk* de bir süre sonra aramızdan ayrılıverdi.

Cönk, Konya için bir şanstı, tıpkı *Akademik Sayfa* ve *Akademik Sayfalar* gibi. Ancak, daha sonraki çabalar *Cönk*'ün yeniden aramıza dönmesine yetmedi. Eskilerin deyişiyle, 'Kendi gitti, adı kaldı yadigâr.'

Bir ara birkaç arkadaş, ayda bir, evlerde toplanır, Konya'nın kültüründen

Gönül dostları, A. Sefa Odabaşı'nının evinde bir toplantıda.

söz ederdik. Rahmetli Odabaşı'nda toplanmıştık, Tahir Sakman'da ve Dikilitaş'ta da toplanmıştık. Galiba Yaka'daki evine yeni taşınmıştı. Bizimki hem ziyaret, hem de ev mübareği miydi, hatırlayamıyorum. Bizlere güzel bir ev sahipliği yapmıştı.

Köşe yazarlığının ayrı bir tadı vardı. İndirilmiş gözlüklerinin arkasından bakışı, belki de, 'Ben sizi gözlüksüz de görebiliyorum.' anlamını da taşıyor muydu, bilemiyorum. Bir ara Kapı Camii civarında *Yeni Gazete*'deki odasına sık sık uğradım. Genelde ya-

zılarımı bırakırdım. Yoğunluğu ve yorgunluğu gözden kaçmıyordu.

Ya *Anadolu Manşet*'in *Kültür-Sanat* eklerindeki ikinci sayfa yazıları... O köşede kimler kimler onun kaleminde, bir daha, belki de daha güzel olarak dile getirilmemişti ki... Onlar, belki de bir kitabın sayfalarında bir daha ölümsüzleşecekti. Heyhat...

Bana anlattığı bazı sırları vardı; ama ben onları asla ne yazacağım, ne de üçüncü şahıslara anlatacağım; onlar benimle birlikte gidecek...

Benim için yazdığı Ramazan manilerinden bazılarını *Dostlar Beni Hatırladı* (Konya 2009: 116-117) adlı kitabıma almıştım. O, ayrıca Konya Aydınlar Ocağı Genel Merkezinin, doğumunun 65. yılında düzenlediği bir Vefa Toplantısı'nda benim için yazdığı iki dörtlüğünü okumuştum. Onlardan birini de, yukarıda anılan kitaba almıştım (s. 109). İkinci dörtlüğü ise yakında, *Akademik Sayfalar*'da yayımlayacağım.

Sözümüzü bir mânisiyle noktalamalıyım. Ruhu şad olsun.

*Konya sokağı yolu,
Bin bir efsane dolu,
Bir cilt yetmez yazmaya
Bay Saim Sakaoğlu (s. 116)*

(*Yeni Konya*, 27 Şubat 1993, Cumartesi; Ramazan'ın beşinci günü)

Bu arada benimle ilgili yazılardan bir ikisini de dikkatlerinize sunavereyim.

"Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ile, Konya Sakaoğlu ile Güzel", *Yeni Gazete / Cönk*, 23 Haziran 1999.

"Çaybaşı Yazıları", *Konya Postası*, 24 Ocak 2000.

"Benim İnsanlarım: Türkçenin ve Halk Kültürünün Vazgeçilmez İsmi Prof. Dr. Saim Sakaoğlu", *Anadolu'da Manşet / Kültür ve Sanat eki*, 13, 12 Şubat 2004, 4.

Ruhu şad olsun. Biz *Konya Ansiklopedisi*'nin her satırında onu hatırlıyor ve yattığı yerde rahat uyumasını diliyoruz.

YALÇIN KARDEŞİMİN ARDINDAN

Tahsin KAVAK

Bir dördlüğümde şöyle isyan etmiş-
tim:

*İkbalî şuna, istikbalî bunlara ver.
Zenginliği Harun'lara-Karun'lara ver.
Bana: Ya benden aldığın canları, yabut;
Beni de bu âlemden alıp onlara ver...*

Ana, baba, evlat ve eş-dost ölümleriyle acıdan delik deşik olmuş, kevgire dönmüş yüreğimden çığlıklar yükselmiş. Yeri gelmiş, Nazım'dan okuduğumuz bir şiirle, ölümün adaletinden şüphe etmişiz:

*Eski bir Acem şairi:
"Ölüm âdildir" diyor
"Aynı haşmetle vurur şahı ve fakiri."*

Ne ki, Doğulu bir filozofun dediğince: *"Öğle güneşi batan bir güneştir. Doğmuş insan, ölmekte olmandır."*

Demek oluyor ki, doğan insanın sonu ölmektir. Yaşama payının uzunluğu-kısalığı Tanrı'nın takdirinde olan bir olgudur.

Ne diyor Cemal Süreya:

*Evet Tanrım
Öl diyordun öldüm işte
Ayrıca verdiğin ömür
Hiç de fena sayılmazdı
Üstü kalsın!*

Nereden çıktı bu ölümcül mısralar, ölümcül şiirler diyeceksiniz şimdi? Rahmetli can dostum, kardeşim YALÇIN DİKİLİTAŞ'tan.

Yıllar ne çabuk geçiyor. Rahmetli Yalçın kardeşim öleli beş yıl olmuş. Oğlu Osman telefon etti: *"Babamın mezarı başında dua edeceğiz. Gelir misiniz?"* dedi. Gidilmez mi? Konya'ya bir gün önce gelmişim. İyi ki gelmişim... *"Seyit amca'yı da aradım; ulaşamadım."* dedi.

"Be ulaşırım, beraber geliriz." dedim.

Benim Konyalı yazar-çizer dost ekibimden (eskilerden) bir o, bir de ben kalmışız zaten. SEFA ODABAŞI, NEVZAT KÜÇÜKERDOĞAN, YALÇIN DİKİLİTAŞ, İBRAHİM SUR öteki taraftalar...

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun dediğince:

*Adamın canı dostlara
Güzel haberler götürmek ister
Aksi gibi ne dost var meydanda
Ne güzel haber.*

Rahmetli Yalçın, çalışma yerinde ziyaretine gittiğimde, masasında telefonla görüşürken kalp krizinden vefat etmişti. Benim yıkılmışlığımı, acımı, gözyaşlarımı varın siz hesap edin. Ve benden o anı bir daha anlatmamı beklemeyin. Allah öyle bir anı kimseye yaşatmasın.

O günkü hislerimin tercümanlığını Yahya Kemal'e bırakarak yazımı bitiriyorum.

Ruhun şad olsun SEVGİLİ KARDEŞİM.

*Sevdiklerim göçüp gidiyorlar birer birer
Ay geçmiyor ki almayayım gamlı bir haber.*

*Kalbim zaman zaman bu haberlerle burkulu;
Zihnim düşünmeden dağınık, gözlerim dolu.*

*Kaybetti asrımızda ölüm eski hüznünü,
Lakayd olan mühimsemiyor gamlı bir günü.*

*Çok şey bilen diyor: "Gidecek her gelen nesil."
Ey sade-dil! Bu bahsi hayatında böyle bil.*

*Hiç durmadan, hayat öğütür devreden bu çark,
Ölmek sırayladır, sıralanmakta varsa fark.*

*İlmin derin görüşleri, aklın hükümleri
Doldurmuşuyor boşalmış olan hisli bir yeri.*

N. Yaçın Dikilitaş

Ali IŞIK

N. YALÇIN DİKİLİTAŞ'I ANIYOR VE ARIYORUZ

Yalçın ağabeyi tanıdığımda yaşım kırkı geçmişti. Lakin benim için hayat asıl o yaşlarda başladı. Onunla tanıştığım 1997 yılına kadar sakini olduğum evrenin bir de bugüne bakıyorum da... Mukayesesi kabild değil.

O birleştirici ve yönlendirici bir insandı. *Yeni Gazete*'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı yılların pazar kuşluklarında, makamı kültür dergâhıydı adeta. Konya kültürü, tarihi, sanatı denince adı ilk akla gelen değerler o günlerin o anlarında o mekânda olurlardı. Bu toplantılar öyle bir tiryakilikti ki... Mesela o zamanlar Gaziantep Üniversitesinde görevli genç bir doçent olan Yusuf Küçükdağ Hoca, iki haftada bir gelebildiği memleketinde zamanının önemli bir bölümünü o içtimalara ayırırdı.

A. Sefa Odabaşı ile Seyit Küçükbe-zirci demirbaş müdavimlerdi. Sonra Saim Sakaoğlu, Hasan Özönder, Haşim Karpuz, Ali Osman Öztürk Hocalar, şairler Nevzat Küçükkerdoğan ve Tahsin Kavak, folklorcu Mehmet K. Gündoğdu, Hâkim Talat Aldağ, Avu-

kat Özgen Küçükkoner, İhsan Kayseri, Arif Nüşet Turgut, M. Tahir Sakman, Ahmet Kuş, İbrahim Dıvarcı... Bu vesileyle "bizden evvel giden ahbâb" dan A. Sefa Odabaşı ve Nevzat Küçükkerdoğan ağabeylere de rahmet niyaz ediyorum.

Bu toplantıların müdavimleri gibi konusu da belirliydi: Kültürü, tarihi ve sanatıyla Konya... Ne garip tecellidir ki; rahmet-i Rahman'a kavuştuğu gün müstakil aylık bir dergi olarak okuyucusuyla buluşan *Cönk*'ü bu toplantıların meyvesidir.

Merhum A. Sefa Odabaşı'nın Konya kültürüne kazandırdığı önemli eserlerin oluşmasında onun büyük katkısı vardır. Rahmetliyi şevklendirmesi yanında o ağır gövdesiyle Sefa ağabeyin mekânına kadar üşenmeden gider, yazılarını kendisi alır gazeteye getirirdi. İlk gazetede yayımlanan o yazılar zaman içerisinde birbirinden değerli kiptaplara dönüştüler. Sadece Sefa ağabey mi? Kendi evi ve işyerine çok sapa bir mahalde ikamet eden A. Nüşet Turgut'un yazılarını da hep evinden almış ve yayımlamıştır. Onun susmasıyla Arif amcanın kalem de sustu. Onun eksikliğini çekenlerin başında bu muhterem ihtiyarın geldiğini sanıyorum.

Ebediyete intikalinin beşinci seneyi devriyesinde işte böyle bir insanı rahmetle anıyor, hasretle arıyoruz. Ruhu şad olsun.

*Tartılı sözlerle bal damlar ağızdan anbean,
Kötülük kitabını asla okumamışsın sen.
Sevgi, saygı, dostluk tohumları eken bahçıvan:
Dostluk bahçesini ayrıkla dokumamışsın sen..*

YALÇIN DİKİLİTAŞ'I ANARKEN...

İbrahim DIVARLI

Zaman ne çabuk geçiyor. Beş yıl olmuş Yalçın abi vefat edeli. Mezarı başında andık geçenlerde. Kadim dostları vardı, gazeteciler, yazarlar. Sağlığında yanında görmek istediği insanları ölümünden sonra mezarı başında Fatiha okuyunlar.

Bir şehrin hafızası olmaya çalışmış insanlar vardır. Yalçın Abi de onlardan biriydi. Çelebi adamdı. "Sultanım" diye başladığı uzun cümlelerini şimdi daha çok arıyoruz. Birer birer gittiler. Önce Saç ayağı üçlüsünden Şair Nevzat Küçükkerdoğan ardından Konya Çelebisi A. Sefa Odabaşı ve en son da Yalçın Dikilitaş. Mezarı başında Seyit Küçükbezirci'nin deyimini ile "pek erken "gittiler. Oysa daha ne çok konuşacak lakırdımız vardı. Yazılacak ne çok şeyimiz. Fotoğraflara bakılacak, şiirler okunacak ve Konya mutfağının doyumsuz lezzetleri tadılacaktı.

Sahi pek erken gittiler...

Ölüm bizim medeniyetimizde asla bir kırak değildir. Mesela geçen yıl kaybettiğimiz çağımızın güzide şairlerinden Erdem Bayazıt bir şiirinde:

"Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm

Ölümsüzlüğü tattık bize ne yap-sın ölüm"

der.

Ötelerden çağlayıp gelen Koca Yunus'un o kadim mısralarına hepimiz aşına değil miyiz?

"Miskin Âdem oğlanını benzetmişler ekinciye

Kimi biter kimi yiter yere tohum saçmış gibi"

Konya TYB'de, birinci ölüm yıldönümünde A. Sefa Odabaşı'nı anma toplantısında Seyit Küçükbezirci ve Yalçın Dikilitaş.

"Kalanlar hep azınlıktadır" derdi hastane odasında tanıştığımız Mustafa abi. Ve ölümünden sadece bir hafta önce konuşmuştu bunu. Bazen bunun ne büyük bir hakikat olduğunu gözden geçiriyoruz galiba. Hepimiz için gidenler kalanlardan daima fazla olacak.

Yalçın abi, zamanımızda sayıları tükenen "efendi, çelebi" insanlardan biriydi. Konuşurken nefeslenir, muhatabını kırmayacak kelimeleri seçer ve öyle devam ederdi. Muhatabı kim olursa olsun o nazenin tavrı hiç değişmezdi.

İnsan sevdiklerinin özlüyor. Birer birer konuşacaklarımız tarih sahnesinden çekilirken hemhal olacağımız dertleşeceğimiz insanlar azalıyor. Ne tuhaf...

Elbette çok şey söylemek mümkün ama sözü bu şehrin manevi mu-

Oturanlar soldan itibaren: A. Sefa Odabaşı, M. Ali Uz, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu;
Ayaktakiler soldan itibaren: Prof. Dr. Ali Osman Öztürk, N. Yalçın Dikilitaş, Prof. Dr. Haşim Karpuz, Seyit Küçükbezirci.

hafızı Hz. Mevlâna ile bitirelim.

“Ölüm günümde tabutum yürüyüp gitmeye başladı mı, bende bu cihanın gamı var, dünyadan ayrılığım tasalanıyorum sanma; bu çeşit şüpheye düşme.

Bana ağlama, yazık yazık deme. şeytanın tuzağına düşersem iste hayıflanmanın sırası o zamandır.

Cenazemi görünce ayrılık ayrılık deme. O vakit benim buluşma ve görüşme zamanıdır.

Beni kabre indirip bırakınca, sa-

kin elveda elveda deme; zira mezar cennetler topluluğunun perdesidir.

Batmayı gördün ya, doğmayı da seyret. Güneşe ve aya batmadan ne ziyan geliyor ki?

Sana batmak görünür, ama o, doğmaktır. Mezar hapis gibi görünür ama o, canın kurtuluşudur.

Hangi tohum yere ekildi de bitmedi? Ne diye insan tohumunda şüpheye düşüyorsun?

Hangi kova kuyu ya salındı da dolu dolu çıkmadı? Can Yusuf'u ne diye kuyuda feryat etsin?

Bu tarafta ağzını yumdun mu, o tarafta aç. Zira senin hayhuyun mekânsızlık âleminin fezasındadır.

Kardeş, mezarıma defsiz gelme; çünkü Allah meclisinde gamlı durmak yaraşmaz.

Hak Teâlâ beni ask şarabından yaratmıştır. Ösem, çürüsem bile, benim yine o aşkım.

Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde aramayınız. Bizim mezarımız ariflerin gönlündedir.”

Ey dost son söz Kelam-ı Kadim'den olsun: “İnna lillahi ve inna ileyhi raci-un”

N. Yalçın Dikilitaş, A. Sefa Odabaşı ile Sun TV'de Gönül Dostları programında.

YALÇIN DİKİLİTAŞ'IN KONYA ANSİKLOPEDİSİ

Ahmet KUŞ

Yalçın ağabey aramızdan ayrılalı beş yıl oldu. Ekim ayının son Cumartesi günü biricik oğlu Osman ve bazı dostlarıyla birlikte mezarı başında bir anma toplantısı düzenledik. Mezarı Üçler'de Hacıveyis Zade Hoca'nın mezarına yakın bir yerde bulunuyor. Öncelikle Hacıveyis Hoca'ya Fatiha okuyup, oradan Yalçın ağabeyin mezarına geçtik. Toplantı Yusuf Gürbüz'ün okuduğu Yasin-i şerifle başladı. Kısa bir duanın ardından dostları birer konuşma yaptı ve toplantı sona erdi. Yalçın ağabey Konya basın camiası içerisinde benim için yeri farklı birisiydi. Her şeyden önce sevdiğim ve görüşlerine değer verdiğim bir dostumdu. Yeni Gazete'de genel yayın yönetmeni olarak çalıştığı günlerde yazı hayatına yeni başlayan biriydim. Haftada bir iki gün de olsa yazmaya çalışıyordum. Onun teşvik edici sözleri okuma-yazma faaliyetimin devam etmesinde çok büyük rol oynadı. Onun birleştirici kişiliği sayesinde o dönemde Yeni Gazete'de güçlü bir yazı kadrosu oluştu. Bu kadro Konya kültürü adına çok güzel ve kalıcı çalışmalara imza attı. Yeni Gazete yayın hayatına yeni başlamasına rağmen Konyalılar tarafından çok okunan ve aranan bir gazete oldu. Özellikle haftalık olarak hazırlanan *Cönk* ilavesi çok ilgi gören ve alanında önemli bir boşluğu dolduran emsal bir çalışmaydı.

Yalçın ağabey gazeteden ayrıldıktan sonra Konya Ansiklopedisi üzerinde yoğunlaştı. Gününün büyük bir bölümünü ansiklopedi çalışması alıyordu. Ansiklopedi her görüşmemizde öncelikli gündem maddemizdi. Çarşı-

ya indiği zaman bizim dükkâna mutlaka uğrardı. Bazen saatlerce ansiklopedi üzerine konuşur, maddeler hakkında istişare ederdik. Ansiklopedi fikri ilk çıktığında O nasıl büyük bir heyecan duyduysa aynı heyecanı ben de yaşadım. Allah ömür verseydi Onun bu işi başaracağını biliyordum. O zaman kendine çok yakın bildiği bazı dostları bile ansiklopediyi tek başına hazırlayabileceğine ihtimal vermiyordu ama ben bu çalışmada her zaman Onun yanında yer aldığımı ve üzerime hangi görev düşerse yapmaya hazır olduğumu ifade ettim. Konya Ansiklopedisi'ni bir an önce tamamlayabilmek için canla başla çalışıyordu. Yeni bir madde için, yeni bir biyografi için ya da yeni bir fotoğraf için çalındık kapı bırakmıyordu. Gece gündüz süren azimli bir çalışma sonucu ansiklopedi şekillenmeye başladı ve yazdığı maddelerin hacmi dört beş klasör dolduracak hacme ulaştı. Dükkâna uğradığı bazı günler bulduğu yeni bir bilginin ya da fotoğrafın sevinci yüzüne yansıyor. Onun ansiklopediyle ilgili duygularını ve yaşadığı heyecanı burada kelimelerle anlatmam pek mümkün değil... Zaten onu başarılı kılan

Soldan itibaren: M. Tahir Sakman, Mehmet K. Gündoğdu, A. Sefa Odabaşı, Prof. Dr. Saim Sakaçoğlu, Seyit Küçükbezirci, M. Yalçın Dikilitaş, Prof. Dr. A. Osman Öztürk.

M. Ali Uz, Prof. Dr. Yusuf Küçükdağ, N. Yalçın Dikilitaş gazeteciler pikniğinde.

da bu tarifi imkânsız heyecan ve Konya sevgisiydi. Onun bu şehre olan sevgisi kuru bir sevgi değildi. O Konya'yı ve Konyalıları çok iyi tanıyor ve tahlil edebiliyordu. Ayrıca yıllardan beri biriktirdiği kitap, dergi, belge ve fotoğraf gibi Konya'yla ilgili materyallerden oluşan koleksiyonu da bu iş için zengin bir kaynak ihtiva ediyordu. Birçok devlet kütüphanesinde bile bulunmayan nadir Konya kitapları Onun şahsi kitaplığında mevcuttu. Kitaplardan başka yıllardan beri biriktirdiği Konya'da yayımlanan dergiler ve gazetelerden kestiği yazılar çok kıymetli bilgiler içeriyordu. Bir arı misali çalışarak o materyalleri değerlendirdi ve ansiklopedinin taslağı oluştu.

Yalçın Ağabey ansiklopediyi tamamlayabilmek için gece gündüz çalışırken bir Ramazan günü aniden fenalaştı ve vefat etti. Dünya fani, bir işi ne

İhsan Kayseri, A. Sefa Odabaşı, Ali Işık ve N. Yalçın Dikilitaş bir gazetecilik sertifika töreninde.

kadar çok istesenez de Yaradan izin vermediği sürece bu işin tamamlanması mümkün olmuyor. Mutlaka bunda da bir hayır var. Rabbi Zülcelâl bu işin bitmesine izin vermedi ve ansiklopedinin bitirilmesi için Yalçın ağabeyin ömrü vefa etmedi. Vefatıyla birlikte ansiklopedi çalışması da sona erdi. Klasörler içerisinde bulunan ve yazımı tamamlanan maddeler artık Osman'a emanet. Osman ara sıra ansiklopediyi tamamlama yönünde sözler etse de vakti bu işe pek müsait değil. Onun bu çalışmayı babası kadar önemseydiğini, tamamlanması için gayret ettiğini ve babası kadar mahir bir araştırmacı olduğunu da çok iyi biliyorum ama Osman özel bir şirkette çalıştığı için şimdilik ansiklopediye ayıracak vakti yok. Şayet ileride imkânı ve vakti olursa bu işin tamamlanması için gayret göstereceğine can-ı gönülden inanıyorum.

Yalçın ağabeyin ansiklopedisi yarım kalsa da belediyenin ansiklopedi çalışmaları hâlâ devam ediyor. Uzun yıllardan beri Konya için bir ansiklopedinin zarurî bir ihtiyaç olduğu aşikârdı. Bu ihtiyacın farkında olan bir grup Konya aydını bu işe gönül verdi ve Konya Büyükşehir Belediyesi'nin de maddi katkılarıyla ansiklopedi çalışmaları başlatıldı. Akademik Sayfalar ekibi tarafından hazırlanan birinci cilt baskı aşamasında. Kısmet olursa Konya Ansiklopedisi'nin birinci cildi birkaç ay içerisinde elimizde olacak. Birinci ciltte Osman Dikilitaş'ın Yalçın ağabeyin çalışmalarından derlediği bazı maddelerde yer alıyor. Bu çalışmada Yalçın ağabeyin ansiklopedi çalışmalarından da faydalanılması çok yerinde ve manidar bir davranış. Bazı maddelerin bu çalışmadan istifade edilerek hazırlanmasını akıl eden ve bu işe vesile olanlara teşekkür ediyor ve tebrik ediyorum. Sonuçta o klasörler günlerce süren yorucu çalışmalar sonucu ortaya çıktı. Bu bilgilerin kitaplık raflarında bekletilmesine gönülümüz razı olmaz.

BİR DERVİŞ Kİ, DESTUR ALMADAN GİTTİ

Dr. Kâmil UĞURLU
Karaman Belediye Başkanı

Eğer kış ise zamanlardan, sabahın acı ayazında, yaz ise yine güneş öncesi uykunun şehri henüz terk etmediği saatlerde, Keşkül-i fukarasını boynuna asıp, yola düşerdi dervişler. Sabah sabah bereket duasını edip dükkânını açan esnaf onların ziyaretini uğur sayardı.

Herkes gönlünden ne koparsa, keşkülün içine bir avuç nafaka bırakır, siftah için dua niyaz ederdi.

Esnaf için verdiği, berekete kapı içindi, Ama daha önemlisi o derviş için nefsiyle yaptığı savaşın kazanılması manasına gelirdi bu ziyaretler.

Kendini Kaf Dağı'nda görmeye meyilli "nefis" bir dilenci mahviyeti içinde o derviş tarafından işte böylece alt edilirdi, ezilirdi. Nefse karşı bu çetin savaş kazanılırdı.

Ve derviş dergâha huzur ile dönerdi.

Sadece geçmişte mi kaldı bu dervişler? Bugün, belki yamalı entarileri yok, boyunlarına asılı bakır keşkülleri yok, ayaklarında çarık, başlarında külahları yok. Ama gören bir göz bugün de bazı derviş meşrep güzel insanların çevrede çok olmasa bile dolaştığını fark eder, hisseder, görür.

Bugün esnaflar, mutasyona uğramış olsalar da yine esnaf, yollar, sokaklar asfalta ve kire bulanmış olsalar da yine yol-sokak, ikram ve sadakalar reklama ve gösterişe dönüşmüş olsalar da yine ikramdırlar.

Ve dervişler artık modern dünyanın gereklerine göre keşkül düzenlemekte, nefislerini başka başka konularla terbiye etmektedirler.

Değişen dekor dışında, gidişat hep

aynıdır, esas korunmaktadır. Yalçın rahmeti, bol olasıca Yalçın Dikilitaş, fakirin tespitiyle bir yirmi birinci asır dervişiydi. Hiçbir gösterişi olmayan, vasıfları uygun olduğu halde hep birkaç adım geriden gitmeyi seçen ve kendinden sonrakileri kendinden evveline alan harika bir dervişti.

Yetenekleri fevkalâdeydi. Fakat bu fevkalâdeliği özenle gizlerdi. Ve bunda başarılı da olurdu. Dünyayı ciddiye almadığını gösteren önemli gösterge mesela göbeği idi.

- Aman Yalçın, biraz kilo versen.. Diyecek olsan,

- Aman be ağabey, bana ne zararı var, o kendi hâlinde, ben kendi âlemimdeyim, derdi.

- Sigarayı çok içiyorsun.. Denecek olunsa,

- Emin olun bana bir zararı yok, geceleri bana dost olan bir adam bu, derdi. Yani dünya onun için fazla ciddiye alınacak bir konu değildi. Ve bu hep böyle sürdü gitti.

Soylu bir aileden geliyordu. Dikilitaş'lar şehrin sayılan insanlarıydılar. Otuz-otuz beş sene önce bir gün, Konya büromuza tertemiz, düzgün giyimli, güzel konuşan bir ortaokul öğrencisi getirdiler. Küçük bir çocuk, mahcup ve çok terbiyeli...

- Bu çocuğa sahip çıkın, inkâr etmez dediler..

O gerçekten soylu olan çocuk, şimdi bizim artık kadim dostumuz olan geç bir adama dönüştü. Bir siyasi partinin il teşkilatına seviyeler kazandırarak ve daima çizgisini koruyarak, daima dost kalarak bu günlere geldi. Şimdi Belediyeler Birliğinde önemli bir

idareci Osman Bey.

Bu genç adam vesilesiyle Dikilitaş ailesiyle tanıştık. Bizim Osman'ın asaleti hep dikkat çeker durumdaydı. Aynı günlerde Konya gazetelerinden birinde de "Y. Dikilitaş" imzalı dörtlükler yayımlanıyordu. Her gün bir "dörtlük". Şiirlerin kalitesi Konya normlarının üstündeydi.

Osman'a sordum bu "Y. Dikilitaş"ı.

- Amcamın oğlu dedi.

Tanıştık ve dostluğumuz her geçen gün boyut kazandı. Yani Yalçın'la tanışıklığımız milat kadar eski.

Televizyonda bir sohbet programı hazırlıyordu. Rahmetli Nevzat Erdoğan onun ortağıydı. Nasıl da benzerlerdi birbirlerine. İkisi de biraz göbekli, biraz mahcup, sıkılınca kıpkırmızı olan, nezaketi son kertesinde yaşayan, insan tarafları mükemmel, dervişlikte birbirleriyle yarışan, sanata aşinalıkta birbirini geçen, yetenek konusunda biri diğerinden geri kalmayan iki aziz insan...

Sohbete çağırdıkları konukları, milletin huzurunda ekranda ağırlarken, o Selçuklu asaletleriyle bin bir tevazu elbisesini bir bir giyerler, konuğu istemeden mahcup ederlerdi.

Bir gün bunu bu fakire de yaşattılar. O günü unutmuyorum. Sağımda Yalçın, solumda Nevzat, şiir üstüne konuşuyorduk. Programa başlamadan her

*Seyit Küçükbezirci ile birlikte
Mustafa Ataman'ın evinde.*

ikisinden de ricada bulundum.

- Milletin huzuruna çıkacağız. Orada birbirimize iltifat etmeye-
lim ve samimi hitaplardan mesela
"ağabey" lafından sakınlım. Seyirci-
yi hem sıkırsız, hem de sohbet "Umu-
miliğini" kaybeder, hususileşir ki; bu
iyi değildir, dedim.

İlk beş dakika böylece geçti. Sonra
"ağabey"ler başladı. Önce pardon, af-
fedin gibi özürler söylense de progra-
mın ilerleyen zamanı içinde bu özürler
de kalktı ve tam bir özel fakat güzel
sohbet ortamına dönüştü ortalık:

- Ağabey, haydi bu şiiri okusana
veya,

- Ağabey, senin şu bize anlat-
tığın Yenikapı taifesini, izleyicilerimi-
ze de anlatsana. Meselâ Necatigil'i fa-
lan...

İşte böyle...

Oldukça uzun süren bir seyahatten
sonra Ankara'ya dönünce, telefonun
kayıt cihazında Yalçın'ın sesini duy-
duk. Bir gün arayla iki defa aramış ve
evinin telefonunu bırakmış. Belki bir,
belki iki önce... Akşam arama vaktin-
den evvel o acı haberi ulaştırdılar. O
gösterişsiz, tevazu içindeki dervişane
hayat sona ermişti. Fakat bir tarafı
Yalçın'a pek yakışmayan bir üslupta ol-
muştu.

Yalçın, öte tarafa uçmaya varaca-
ğında bile bunun için dostlarından
"destur" almalıydı. Destursuz "uçma-
ya vardı" Nevzat da öyle yapmıştı.

Bir şehri şehir yapan, "kent"likten
"şehir"liğe sınıf atlatan özellikler var-
dır. Bunlar bazen bir kaç bina, mesela
saat kulesi, bir gar, bir han, kervansar-
ray, bir tepe, bazen bir "Deli-veli", me-
sela bir Sabile, bir Muhlis Koner, bir
Mehmet Emiroğlu, bir Ziya Güzelipek
vb. olabilir. Bunlar o şehri ayakta tutan,
özellik ve ruhaniyet kazandıran, boyut
ilâve eden değerlerdir. Köşe taşlarıdır.
Birini veya birkaçını çeker çıkarırsanız,
şehrin o özelliğini devam ettirmesi zor-
laşır.

Yalçın bunlardan biriydi. Artık o
köşe dönülmeyecek...

(Cönk, 2 Aralık 2004, sy. 2, s. 11.)

ADIYLA MÜSEMMA BİR GÖNÜL ADAMI: YALÇIN DİKİLİTAŞ

**Prof. Dr.
Ali Osman ÖZTÜRK**

Çanakkale Onsekiz Mart
Üniversitesi
Eğitim Fakültesi

Gazetede yayımlanan haberin ilk cümlesi beni etkiledi: “Önceki gün saat 14. 45 sıralarında çalıştığı masa başında kalp krizi sonucu..” Derler ya, “ağaçlar, atlar ayakta ölür”, Yalçın Bey öyle veda etti yaşamdan ve bizlerden, çalışırken iş üzere.

Telefonda sesini duyduğumda, hemen bu akşam ya da yarın kültür sohbeti vardır bir yerde: TV’de mi olur, yoksa evde mi fark etmez. O her anı kendini Konya’ya adanmış ömürleri dile getirmek, konuşturmak gayretindedir.

Ben Çanakkale’den izleyebildiğim Kontv uydu yayınında bu ömürleri şimdi *Sille Kültür Sohbetleri* haberlerinde görüyorum. Konya kültürü için yaptıklarını sevgili okurlar biliyor. Sefa Bey’in vefatı üzerine (İbrahim Dıvarcı’nın yazısından okuduğum) cümlesi de çok manidar: “Otuz dokuz kişi kaldık.” Geçmiş günümüze taşıyıp canlı tutan ve geleceğe aktaracak kaç kişi var aramızda? Günlük hayhuyun arasında bizden ne kalıyor “dikili bir taş” olarak? Elbette bir mezar taşı değil söz konusu olan. Bir eser, bir insan, bir hizmet Yalçın Bey bunu fazlasıyla başarabilen seçkin insanlardan biri idi. Yalnızca yazmakla yetinmez, teşvik eder, yazdırır, konuştururdu. Çıkarıldı-

ğı *Cönk*’te nice paha biçilmez mücehheratın gün ışığına çıkmasına aracılık etti. Ben bu fasiküllerden eksiklerimi A. Sefa Odabaşı’ndan tamamlayarak ciltletmiştim. Sanırım bunların da Konya’nın kadirbilir belediyeleri tarafından bağımsız bir kitapta toplanıp yayımlanması gerekiyor. Genç araştırmacılar belki konuda yazıları bir araya getirerek bir hizmeti yerine getirebilir. Yalçın Bey’in *Konya Ansiklopedisi* hayali de kesinlikle gerçekleşecektir. Selçukya’da misyonunun bilincinde ve kararlı irade her zaman vardır.

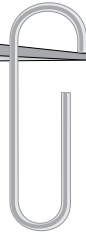
Nevzat Erdoğan, A. Sefa Odabaşı, Yalçın Dikilitaş engin gönüllü derin insanlardı. Belli bir çekim (manyetik) alanları vardı ve siz eğer sohbetlerine bir şekilde katılmışsanız, artık o atmosfere dâhil olurdunuz. Onlar kalıcı şeyleri kendilerine uğraş alanı olarak seçtiler ve görevlerini yapıp göçtüler aramızdan. Darısı hepimizin başına..

Son görüşmemiz 11. 08. 2003’te olmuş. Bizim evde toplanmış ve bir yılın hasretini gidermeye çalışmıştık. Yine Konya konuşuldu, yine neler yapılabileceğinden söz edildi. Rahmetli A. Sefa Odabaşı da bulunuyordu o toplantıda. Toplu fotoğraf dışında tek tek portreler aldım. Dikkatimi çekti sonra; her ikisinin arasında durmuşum, vedalaşmışız meğer. Şimdi gözlerim dolu, rahat uyuyun dostlar.

(*Cönk*, 3 Ocak 2005, sy. 3, s. 3)

Yayınlardan örnekler

Yalçın'a Ağıt

19 Ekim 2004'de bir yel esti Konya'dan
Bir kültür aşığı Dikilitaş göçtü dünyadan

Yeşil çınar dalından bir yaprak düştü
Bir mübarek Ramazan ayında tadımız kaçtı
Yalçın Dikilitaş Konya'dan geldi ve geçti
Üzül Konya'm yan Konya'm sen gidenlerine

Adım adım Konya'mızın sevdalısydı
Bu güzel şehrimizin o ağız tadıydı
Cesur gazeteciydi hem de araştırmacıydı
Ağla Konya'm ağla sen gidenlerine

Gazete, mecmua televizyon bir bir gezerdi
İyice araştırdı doğruyu yazardı
Gönül arşivi genişti büyük pazardı
Ağla Konya'm ağla sen gidenlerine

Sanatçıyı aradı sanatı bulurdu
Ülkeyi, Konya'yı sevenlere kıymet verirdi
Ellere göl ise de bana denizdi
Sende ağla İsmail bu gidenlere

Birkaç gün önce idi beni çağırdı
Konya'ya ait şiirlerimi elimden aldı
İçinde son arzusu Cönk dergisi vardı
Şair ağlar Odabaşı, Dikilitaş gidenlerine

Tek tek yok oluyor mihenk taşları
Çok da ihtiyar değiller altmış yaşları
Sizlere ağlar yanar Gönül Dostları
Ağla Konya'm ağla sen gidenlerine

Dökülüyor daldan yaprak peş peşe
Yolun almış göçerler hep ahirete
Hep hazırlık içindeyiz Rabb'e gitmeye
Ağla Konya'm ağla bu düzen böyle

Yıl iki bin dört Ekim Ramazan başı
Kaybetti Konya'mız Yalçın Dikilitaş'ı
Cenazende toplandı dostlar basın camiası
Ağla Konya'm ağla sen gidenlerine

Ani bir akşam iftarı ölüm haberin verildi
Lokmalar sofrada boğazımıza dizildi
Bu yıl iki dost Odabaşı, Dikilitaş Rahman'a erdi
Ağla Konya'm ağla sen kaybettiklerine

Şair İsmail dostun da cemaatini süzer
Yavrun Osman'ın acısı bağrımızı ezer
Hocalar kabrine Kur'an'ı tilavet eder
Bu fahri hizmetler Konyalılardan bir dua ister.
İsmail DETSELİ

Ah Yalçın Ah...

Ah Yalçın Ah.
Biz köhne meyhanelerde içerdik
Mezemiz bir yeşil elma bir avuç leblebiydi
Ne zaman köfte yemeye kalksak
"Yılmaz'ın dediği gibi
Köfteler geç gelirdi"
Baharlarda kanımız kaynar
Sonbaharlarda hüznler giyerdik
Ah Yalçın Ah
Biz böyle değildik

Giden sevgilinin ardından ağlar
Buğulu pencerelere yürek resmi çizerdik
Kirlı mermer masalar gözyaşlarımızla ıslanırdı
Bu şehrin bütün insanları bizi tanırdı
Kimimiz hikâye yazar
Kimimiz Seyit gibi araştırmacı gazeteciydik
Ve on sekiz yaşın verdiği coşkuyla sen ve ben
Pek romantik şairdik

DAŞ KAPİTAL'i de okurduk KAVGAM'ı da
Cemil Meriç'i Nazım'ı
Marks'ı Engels'i
Necip Fazıl'ı da tanırdık
Bazımızın adı komüniste çıksa da
Bazımız sapına kadar milliyetçi
Bir o kadar da Türkiye'ye sevdalıydık

Daha o yaşlarda tanıdık
Birinci Şube'nin soğuk nezaretini
Daha o yaşlarda polisten dayak yedik
Babamızdan azar işittik
Ah Yalçın Ah
Biz şimdikiler gibi değildik

Ne cep telefonumuz oldu bizim
Ne kot pantolonumuz
Şöyle caddelerde adam gibi gezemedik
Kıçımız delik dizimiz yama
Bir de abimizden kalma mor çizgili picema
İki nesil öncesinin eskilerini giyerdik

Bizim Sabile'lerimiz vardı
Makaralı ve Parsanalı Mustafa'larımız
"Salma" diye bağırınca
Sırtındaki yükü atan "Deli Halil'lerimiz" vardı
Bizim de onlar gibi deli hallerimiz vardı

Biz kızlarla hiç el ele dolaşmadık
Biz aşkımızı hiç yüz yüze yaşamadık
Her ayrılıkta bin vuslat tadı çıkardık
Her kavuşmamız bize acı verirdi
Ne "Zindankale'de japone Kollu Kız" kaldı şimdi
Ne "Kürkçü Mahallesi Müderris Halis Sokak"
Silindi gözümüzden ve gönlümüzden
Gençliğimizin durağı o güzelim "Kayalı Park"
Artık tadına da varamıyoruz gecenin gündüzün
Bir gençlik böyle geldi geçti
Merhaba toprak günaydın hüznün
Bir rüya gördük say tut ki hiç uyanmadık

Ah Yalçın Ah
Biz böyle olacak adam mıydık?

Nevzat KÜÇÜKERDOĞAN
(9 Ekim 1998)

BİZ DE YAŞADIK, ÖYLE Mİ?

N. Yalçın DİKİLİTAŞ

Yanımda, belimde binlerce varlığın sıcaklığı, kulaklığımın dibinde binlerce sevgilinin nefesi varken... Bilmediğim binlerce dost elimden tutup beni böyle mevsimler ötesine taşıırken... Ben benden habersizken ve ben beni ararken çaresiz, adını ne koyacağız bunun...

Yoğun gönül depremleri içerisindeyim şu sıralar..

İnsan olmak adına, inanmak adına yoğun gönül depremleri içerisindeyim.. Zaman zaman çözemediğim, zaman zaman anlayamadığım, “iki kere ikiler kemiriyor beynimi”.. Nereye hangi soru işaretini, nereye hangi ünlemi koyacağımı bilemiyorum zaman zaman.. Pencerenin kenarında bir erik ağacının dalı uzansın istiyorum.. Bir küçük serçe konsun dalın üzerine.. Ekmek ufalayalım serçe için pencerenin kenarına istiyorum..

“Sebzeciii..” diye bağıyor adam.. Arabası, domates, üzüm, patlıcan, patates dolu.. İçimden kızıyorum adama.. Ama böyle bağırmasın sebzeleri satamayacağını düşünüyorum, kendime kızıyorum sonra da..

Canım sıkılıyor..

Bir kaset koyuyorum teybe.. Kasetteki şarkı bir hüznün yumağı olup tıkanıyor boğazıma sanki.. Bilemiyorum kime, bilemiyorum niye..

Bağırarak haykırmak istiyorum.. Teypteki şarkı devam ediyor: **“Hasta gönlüm yine hicranını yalnız çekecek..”** Yaşadığım hicranlar, dizi dizi geçide başlıyor. Sonra yoğun bir özlem baskısı özlem sıkıntısı.. Ardından, Hicran isimdeki o sarışın şarkıcı kadın geliyor aklıma.. Şarkıcı Hicran'ın vuslat kıyılarından ne kadar uzak olabileceğini düşünüyorum..

Acıyorum Hicran'a..

Bir başka şarkı başlıyor teypte:

“Son ümidim de bitti..”

Ümitlerin bitmesi.. Ne kadar zor bir durum.. Umut edememek, “belki”leri siliver-

mek ne kadar zor bir durum.. Suyu akmayan bir çeşmenin hüznü olmak ne kadar zor.. Ben düşünüyorum kendi yalnızlığım da, büyük gönül kalabalıklarımı.. Kendi mezarlıklarında dolaşıyorum usulca.. Her ümidimin başında Fatihalar okuyorum...

Her dostluğumun başında binlerce pişmanlık duyuyorum.. Niye diyorum, neden diyorum.. Bilemiyorum, niyelerin, nedenlerin cevaplarını.. Çocukların sesleri geliyor sokaktan zaman zaman; ağlayanlar oluyor, sonra annelerinin öfkeli sesleri duyuluyor.. Belki biri bisikletten düştü..

Ama benim hiç bisikletim olmadı ki çocukluğumda..

Anama yalvarmalarımı hatırlıyorum, “Anne n'olur benim bir bisikletim olması için de dua et.” Sonra annemin başındaki o bembeyaz tülbentle ve elindeki tespihle verdiği cevabı hatırlıyorum; “Tabi kuzum, eğer Allah kısmet ederse, duamızı kabul ederse, senin de bisikletin olur..”

Sonra da sevgili annemin biraz merhamet, biraz şefkat, biraz da hüzünlü yüzümüze bakmasını..

Yaşadık öyle mi?

Belki..

Yanımda, belimde binlerce varlığın sıcaklığı, kulaklığımın dibinde binlerce sevgilinin nefesi varken.. Bilmediğim binlerce dost elimden tutup beni böyle mevsimler ötesine taşıırken.. Ben benden habersizken ve ben beni ararken çaresiz, adını ne koyacağız bunun..

Yoğun gönül depremleri içerisindeyim şu sıralar.. Bir uçsuz bucaksız köprü kurdum dünle bugün arasında, gidip gidip geliyorum.. Dünde yakaladığımı bugün bulduklarımı dünlerde arıyorum.. Ne dünler benimle, ne bugünler dört bir yanımda..

Yorgunum, hüzünlüyüm, bir tuhafım..

Kulaklarımda avaz avaz bir deprem senfonisi.. Çıldıracağım..

(Yeni Gazete, 2 Eylül 1999)

N. YALÇIN DİKİLİTAŞ'TAN DÖRTLÜKLER

ÖLÜM...

Toprakla haşır neşir, zaman dışı bir vuslat,
Ölçülere sığmayan bir ilahi hakikat,
Bir rahmet dileğiyle, ölmüş deseler bile,
Ölüm, özlediğimiz, o doyulmayan hayat...
08.01.1994

TARLA

Bu tarla senin oğlum, bu senin geleceğin,
Sevgi tohumları ek, sonra sevgi biçersin...
Ama yalan ekersen, saygısızlık ekersen,
Elbet sevgi değildir, tarladan biçeceğin!..
11.01.1994

GÖNÜL

Mevsimlerden habersiz açtı gönül çiçeğim,
Gönlüm baharda yaşar, kış bedenimde mevsim,
Söz dinletemiyorum, beynim bile çaresiz,
Ben bu haris yürekle bilmem ne edeceğim!..
28.01.1994

SÖZ

Bugün unutuyoruz dün verilen sözleri,
Bin bir mazeret ile bulunuyor bir yeri,
Eskiden söz senetti, sözde durmak fazilet,
Bugün ise kalmadı, söz vermenin değeri...
18.01.1994

KÖLE

Kaderim bir pranga, artık zor taşıyorum,
Bir prangalı köle, yorgun bir mahkûm oldum,
Açtılar kapıları, özgürlük üç beş adım,
Ama kaçamıyorum, adım atamıyorum...
29.01.1994

HANGİ DOST

İyi düşün dost mudur, dostum dediğin insan,
Özveriye değer mi, yüzüne her sırttan,
Bir suçu bölüşmezse, acına katılmazsa,
Aman oğlum dikkat et, yanma dost kazığından
22.01.1994

YALAN

Bir çirkinliktir yalan, büyük ayıptır yalan,
Karıştıysa kazanca, büyük kayıptır yalan,
Bir merdiven sanıp da, tırmanma yalanlara,
Yükselirim sansan da, bir alçalıştır yalan!..
24.03.1994